

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ)

Στήν εὐαγγελική περικοπή πού διαβάσαμε σήμερα εἶδαμε τόν Χριστό νά πολλαπλασιάζει τούς πέντε ἄρτους καί τούς δύο ἰχθύας καί μέ αὐτά νά χορταίνει ὅλον τόν λαό πού Τόν ἀκολουθοῦσε.

Ὅλος αὐτός ὁ λαός Τόν ἀκολουθοῦσε πεζός μέσα ἀπό τίς πόλεις καί ὅταν Ἐκεῖνος τούς εἶδε «ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς», τούς σπλαχνίστηκε καί ἐθεράπευσε τούς ἀρρώστους. Γίνεται φανερό ἐδῶ τό πόσο οἱ ἄνθρωποι εἶχαν σαγηνευθεῖ ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, πού ἄφηναν δουλειές καί ὑποχρεώσεις γιά νά Τόν ἀκοῦνε. Καί ἦταν τόση ἡ δύναμη πού ἐξασκοῦσε πάνω τους, πού ἀκόμη καί ὅταν βράδυνασε δέν Τόν ἄφηναν γιά νά φύγουν ἀλλά παρέμεναν κοντά Του θέλοντας νά ξεδιψάσουν ἀπό τά ζωοπάροχα λόγια Του.

Ὁ Βασίλειος Σελευκείας παρατηρεῖ: Ἀπορροφημένοι, λοιπόν, παρέτειναν τήν ὁδοιπορία μέχρι τήν ἔρημο. Τόν παλαιό καιρό ὅταν ὁ Θεός νομοθετοῦσε διά τοῦ Μωϋσέως στήν ἔρημο, εἶχε περιβάλει τό ὄρος Σινᾶ μέ φωτιά, καί οἱ φλόγες ἐξακοντίζονταν στόν οὐρανό· φόβος καί ζόφος μαζί μέ σάλπιγγες καί κερανοῦς κατέπλητταν ἐκείνους πού παρακολουθοῦσαν. Ἀλλά τώρα ὁ Δεσπότης ἀφήνοντας τόν φόβο περιεβλήθη μορφή δούλου, δεικνύοντας τήν φιλανθρωπία Του μέ τήν πρόσληψη τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Καί παλαιά μέν ἡ γῆ εἶχε ἀκούσει: «ἐξαγαγέτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου», ἐνῶ τώρα τήν τράπεζα πού στρώθηκε στό ἔδαφος τήν γεμίζει μέ ἀγαθά ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης.

Τό θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων καί τῶν ἰχθύων ἔρχεται κυρίως στήν ἐποχή μας νά δώσει μαθήματα ἐμπιστοσύνης στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Καί αὐτό διότι ὁ ἄνθρωπος ὑπερεκτιμώντας τίς δυνάμεις του ἀπέκτησε ἀλαζονία καί ἔπαρση καί ἔπαψε νά ἐμπιστεύεται τόν Θεό· αὐτονομήθηκε καί ἔχασε ἐν πολλοῖς τήν προοπτική νά ἐξαρχτᾶ τόν ἑαυτό του ἀπό τόν Θεό. Ἔχουμε καθημερινά τήν ἀγωνία γιά τό ἄν θά φτάσουν τά χρήματά μας, ἀλλά δέν ἔχουμε τήν ἀγωνία ἄν θά ἀρέσουμε στόν Θεό. Ξεχνᾶμε ὅτι ὅλα θά πρέπει νά τά ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό, ἀγωνιζόμαστε νά ἀποθηκεύσουμε καί περνᾶμε ὀλόκληρη τήν ζωή μας μέ τήν ἀγωνία καί τό φόβο τῶν ἀποκτημάτων μας. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς προτρέπει νά ζητοῦμε πρῶτα τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί γιά ὅλα τά ὑπόλοιπα θά φροντίσει Αὐτός. Ἔτσι ὁ λαός πού Τόν ἀκολουθοῦσε ἐπιθυμώντας νά ξεδιψάσει πνευματικά καί ἀψηφώντας τόν κόπο καί τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας, παρέμενε κοντά στόν Ἰησοῦ καί Ἐκεῖνος ὡς πατέρας πού γνωρίζει καί τίς βιοτικές μας ἀνάγκες, τίς καλύπτει.

Τό ζητούμενο εἶναι λοιπόν νά καταλάβουμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι πατέρας μας καί Ἐκεῖνος φροντίζει τίς ἀνάγκες μας. Δική μας δουλειά εἶναι νά

είμαστε ἐν μετανοίᾳ καί μέ ταπεινό φρόνημα νά μετανοοῦμε γιά τίς ἁμαρτίες μας.

Ὁ πολλαπλασιασμός ὅμως τῶν ἄρτων ἔχει καί ἕνα εὐχαριστιακό νόημα μέσα στήν Ἐκκλησία. Εἶναι προτύπωση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, κατά τήν ὁποία ὁ νεκρωμένος ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπος λαμβάνει τήν μοναδική ἐνυπόστατη ζωή, τόν Χριστό, καί ζωοποιεῖται. Στήν ἔρημο ὁ Κύριος μέ πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια ἔθρεψε ὅλο τόν λαό. Αὐτό γίνεται καί μέ τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Προσφέρεται ὁ «ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς», ὁ ὁποῖος ποτέ δέν δαπανᾶται. Στήν Θεία Λειτουργία, μετά τήν ἐκφώνηση «τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», ὁ ἱερεύς μελίζοντας τόν ἄρτο λέγει: «Μελίζεται καί διαμερίζεται ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ μελιζόμενος καί μή διαιρούμενος, ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος». Ἔτσι ὅπως ὁ πολλαπλασιασμός εἶναι κοινό στοιχεῖο, ἔτσι εἶναι καί ἡ δωρεάν μετάληψη. Ὁ λαός ἔφαγε τούς ἄρτους καί τούς ἰχθύας χωρίς νά κοπιᾷσει γι' αὐτά. Ἔτσι καί ἡ Θεία Κοινωνία προσφέρεται ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Ποτέ δέν εἶμαστε ἄξιοι αὐτῆς τῆς δωρεᾶς, ἀλλά πάντα μᾶς καταξιώνει ἡ ἀγάπη καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ἔστω καί ἂν προηγηθεῖ ἐκ μέρους μας ἡ μεγαλύτερη προετοιμασία, καί πάλι ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι δῶρο.

Ἄλλο στοιχεῖο ὁμοιότητος εἶναι τό ὅτι ὁ λαός ἔφαγε τόν ἄρτο καί τά ψάρια στήν ἔρημο καί ἱκανοποίησε τό αἶσθημα τῆς πείνας, ἀποφεύγοντας τόν θάνατο, πού θά προερχόταν ἀπό αὐτή. Αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν Θεία Κοινωνία ἀλλά σέ ἄλλο ἐπίπεδο. Κοινωνώντας τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου, βιώνουμε τήν Ζωή καί ἀποφεύγουμε τόν θάνατο. Αναπτύσσεται μέσα μας ἡ πνευματική ζωή καί καταργεῖται ὁ πνευματικός θάνατος.

Ἡ Θεία Εὐχαριστία, ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι τό κέντρο ὅλων τῶν μυστηρίων. Ἡ Θεία Λειτουργία στίς αὐθεντικές της διαστάσεις ἀναπαριστάνει ὅλη τήν οἰκονομία τοῦ Χριστοῦ καί ἀγκαλιάζει ὅλο τό εἶναι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι μία ἀπλή ἀκολουθία προσευχῶν πού ἱκανοποιεῖ καί πληρεῖ τό θρησκευτικό μας συναίσθημα, ἀλλά τό Μυστήριο τῆς ζωῆς μας.

Ἀδελφοί μου, καλοῦμαστε μέ τήν λειτουργική προσευχή νά ὁμοιάσουμε στόν Χριστό. Ἡ Λειτουργία, ἔλεγε ὁ γέροντας Σωφρόνιος, εἶναι κατά τήν πνευματική της οὐσία θυσία ὑπέρ τῶν ἁμαρτιῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Καί ὁ ἄνθρωπος, ἐφόσον βρίσκεται συνεχῶς ἀντιμέτωπος μέ τήν εὐπερίστατη ἁμαρτία, δέν παύει νά ἐπαναλαμβάνει τή λειτουργική πράξη. Ἔτσι διακονεῖ τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί μετέχει στή βασιλική ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Γέροντας τόνιζε ὅτι ὁ χριστιανός εἶναι φορέας τοῦ «βασιλείου ἱερατεύματος» καί ὅταν δέν φέρει ἱερατικό ἀξίωμα. Ἡ δύναμη καί ἡ οὐσία τῆς ἱερωσύνης αὐτῆς φανερόνεται μέ τήν προσευχή ὑπέρ ὅλου τοῦ κόσμου, σύμφωνα μέ τόν τύπο καί τό «ὑπόδειγμα» τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου.